

Arrest

nr. 43 830 van 26 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 mei 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 mei 2010.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 mei 2010 om 10 uur 45 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken. A. DE SMET.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, komt op 12 maart 2010 België binnen en dient op 12 maart 2010 een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker reeds werd geregistreerd te Agathonisi (Griekenland) op 24 april 2009.

Op 19 maart 2010 verzoeken de Belgische autoriteiten Griekenland om de overname van verzoeker op basis van artikel 10.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening).

De Griekse autoriteiten laten na om binnen de in de Dublin-II-Verordening vastgelegde termijn te reageren op het verzoek tot overname zodat zij op basis van artikel 18.7 van deze verordening worden geacht dit verzoek stilzwijgend te aanvaarden. België deelt dit mee aan Griekenland op 21 mei 2010.

Op 21 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten C.A. (...)
geboren te K. ,
op (in) 00.00.1990
van nationaliteit te zijn :
Syrië(Syrisch-Arabische Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft op 12/03/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde dezelfde dag in België te zijn aangekomen. Hij verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1990.

Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 12/03/2010 dat hij in maart 2009 is vertrokken en via Turkije naar Griekenland is gereisd. Betrokkene verklaart dat hij in Griekenland aankwam per boot te Agathonisi in april 2009. Uit het Eurodacverslag van 12/03/2010 blijkt dat betrokkene Griekenland inderdaad illegaal is binnengekomen te Agathonisi op 24/04/2009. Betrokkene verklaart dat hij na een week in Agathonisi doorreisde naar Athene. Daar zou hij gebleven zijn tot 09/03/2010. Op die dag zou hij Griekenland vrijwillig hebben verlaten en naar België zijn gereisd per vrachtwagen. Betrokkene vroeg op 12/03/2010 asiel aan op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 19/03/2010 werd een overnameverzoek op basis van art. 10.1 van de Verordening verstuurd aan de Griekse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 19/05/2010 nog geen antwoord hadden ontvangen van Griekenland stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Griekenland werd bijgevolg op 20/05/2010 verantwoordelijk voor de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Griekse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 21/05/2010. De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde

landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V. nr. 21.514, 16.01.2009). Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Unie Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. In casu dient te worden opgemerkt dat betrokkene, hoewel hij bijna een jaar in Griekenland verbleef, er geen gebruik heeft willen maken van de mogelijkheid om er asiel aan te vragen. Betrokkene maakt tijdens zijn interview evenmin melding van een incorrecte behandeling door de Griekse autoriteiten zodat betrokkene in geen geval aannemelijk kan maken dat een terugkeer naar Griekenland zou leiden tot een behandeling strijdig met art. 3 EVRM.

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514, 16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009).

De Griekse autoriteiten hebben op 20 januari 2010 -met volledige steun van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, António Guterres- een grondige herziening van hun asielsysteem aangekondigd (<http://www.unhcr.org/4b56e1f46.html>). Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Dublin II-verordening (zie in deze ook EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. t. Verenigd Koninkrijk). Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielzoekers die onder de Dublin II-Verordening aan Griekenland worden overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een inbreukprocedure opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces. De betrokken vreemdelingen kunnen verder -indien nodig- via een procedure voor het EHRM tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming vinden.

Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom hij precies in België een asielaanvraag wou indienen, hij verklaart enkel dat het weer in België mooi en is België niet ver gelegen is. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een Vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België. Hij zou wel vijf ooms hebben die in Duitsland verblijven. Betrokkene maakt geen deel uit van het gezin van deze familie in Duitsland zoals gedefinieerd in art 2.i van de Verordening, bovendien uit hij er zelf bezwaar tegen dat zijn asielaanvraag

in deze lidstaat zou worden behandeld. Een behandeling op basis van art 7 of 15 is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 5115 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.187 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten. (2)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Krachtens de artikelen 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoeker dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

2.1. Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze voorwaarde dient zo te worden opgevat dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Het bestaan van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde, die ook afzonderlijk dient te worden beoordeeld (RvS 12 juni 2002, nr. 107 797).

Wat deze voorwaarde betreft voert verzoeker het volgende aan:

“Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Zoals uiteengezet in het enig middel, is er een risico op schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker voert aan geen enkele garantie te hebben dat zijn asielaanvraag in Griekenland zal behandeld worden op een eerlijke en effectieve wijze.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de recente berichten en rapporten zoals hierboven uiteengezet.

De tegenpartij komt tekort in haar verplichtingen in het kader van de Dublin II Verordening door deze gegevens te negeren en geen voorafgaandelijk garanties te bekomen vanwege de Griekse autoriteiten dat de asielaanvraag van verzoeker zal worden behandeld en dat hij toegang zal krijgen tot minimale hulpverlening.

Dat deze betrouwbare en onafhankelijke bronnen die melding maken van de problematische behandeling van de asielpcedure niet als algemeen’ of als ‘blote beweringen’ kunnen worden

afgedaan, blijkt uit het arrest Saadi t. Italië waarin het Europees Hof het volgende oordeelde over mensenrechtenrapporten (vrije vertaling)

“130. Om het bestaan te verifiëren, van een risico op vernederende behandelingen, dient het Hof alle voorzienbare gevolgen van een terugzending van verzoeker in het land van bestemming te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dit land en de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokkene

131. Om de algemene situatie in een land te onderzoeken, heeft het Hof vaak belang gehecht aan informatie terug te vinden in recente rapporten afkomstig van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties, zoals Amnesty Internationale of overheidsbronnen waaronder het Departement of State van de U.S.A.

Hieruit blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aangehaalde rapporten diende te raadplegen om na te gaan of beslissing tot weigering van verblijf en met een terugzending naar Griekenland al dan niet een schending van artikel 3 tot gevolg zou hebben. Dit is echter niet af te leiden uit de bestreden beslissing.

Verder stelt het Hof het volgende in het bovengenoemde arrest Saadi (vrije vertaling);

(...) In dit opzicht onderlijnt het Hof dat het bestaan van interne wetten en het ondertekend hebben van internationale verdragen, die in principe het respect garanderen van fundamentele mensenrechten op zichzelf niet voldoen om een adequate bescherming tegen het risico op vernederende behandelingen te verzekeren, wanneer zoals in dit geval betrouwbare bronnen melding maken van praktijken van autoriteiten, of getolereerd door deze laatste, die manifest ingaan tegen de principes van het Verdrag. (...) zelfs al zouden de Tunesische autoriteiten de diplomatieke garanties gegeven hebben zoals gevraagd door Italië, dan nog stelt dit het hof niet vrij van een onderzoek of deze garanties effectief bescherming zouden bieden op een bescherming van de betrokkene tegen een risico op een vernederende behandeling.

Hieruit blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet zomaar kan verschuilen achter het feit dat de richtlijnen werden omgezet in de nationale wetgeving van Griekenland en dat de Griekse staat aldus dezelfde objectieve garanties biedt als België nu de aangehaalde internationale rapporten het tegendeel stellen en de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel stuk naar voren brengt dat het tegendeel zou aantonen.

Meer nog, uit de bestreden beslissing blijkt zelfs dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs geen antwoord van de Griekse autoriteiten tot overname heeft mogen ontvangen en dus ook met zekerheid op geen enkele wijze heeft kunnen verifiëren of al dan niet verzoeker toegang zal krijgen tot de asielprocedure in Griekenland en of hij al dan niet mag rekenen op een adequate opvang.

Deze gang van zaken is tekenend voor de houding van de Griekse asielautoriteiten.

Bovendien heeft het Hof de Belgische autoriteiten herhaaldelijk ondervraagd over hun waarborgen met betrekking tot het naleven van het EVRM.

« On 24 March 2009 the President of the Chamber to which the case has been allocated decided, in the interests of the parties and the proper conduct of the proceedings before the Court to indicate to the Government of Belgium, under Rule 39 of the Rules of Court that the applicants should not be expelled to Greece until further notice. (...)

In regard to article 3 of the Convention and in the light of the recent reports of the Council of Europe Commissioner for Human Rights, Mr Hammarberg, of 4 February 2009 and the Report of November 2008 of Human Rights Watch, the question rises which guarantees your Government has that the applicants:

1. will have access to a procedure in Greece and
2. will not have to fear for being kept under circumstances that can be described as inhuman or degrading” Verzoekschrift 15605/09 (24/03/2009)

Hieruit blijkt dat een Staat zich niet kan ontslaan van zijn verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag om de eenvoudige reden dat Griekenland dezelfde Verdragen en Overeenkomsten ratificeerde. Het betekent ook dat de verslagen die worden aangehaald, in staat stellen te wijzen op een overtredingsrisico van artikel 3.

Enkel het risico op schending van artikel 3 EVRM is op zichzelf reeds een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Verzoeker benadrukt nog dat hij in geen geval zelf verantwoordelijk is voor de situatie die zich voordoet: het is niet zijn keuze die het nadeel heeft doen ontstaan. Het is strijdig met het openbare orde karakter van art 3 EVRM dat verzoeker van dit grondrecht afstand zou kunnen doen door middel van eigen niet foutief gedrag.

Artikel 3 EVRM is immers op absolute wijze geformuleerd zodat er geen enkele beperking kan worden aangebracht, zelfs niet in geval van oorlog of andere noodtoestand.

Y, HAECK en V. STAELENS stellen dienaangaande het volgende:

Het absolute verbod dat is opgelegd door artikel 3 EVRM geldt eveneens in uitzetting- of deportatiezaken, dan wel uitleveringszaken. Eenmaal er substantiële aanwijzingen voorhanden zijn dat een persoon die dreigt uitgezet of uitgeleverd te worden, in het ontvangstland reëel gevaar loopt het voorwerp te zullen zijn van handelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM, dan is de kous af en mag deze persoon niet uitgezet of uitgeleverd worden op straffe veroordeeld te worden in Straatsburg.

In het arrest nr. 28804 van 17.06.2009 stelde uw Raad bovendien dat naar aanleiding van het feit dat geen enkele garantie werd geleverd door de Griekse autoriteiten inzake toegang tot de asielprocedure en opvang, kon worden aangenomen dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanwezig is.

CONCREET verwijst verzoeker naar de wantoestanden in Griekenland die hij heeft meegemaakt. Hij is het slachtoffer geworden van mishandelingen door de Griekse politie toen men hem onderschepte in de territoriale wateren. Hij werd tot bloedens toe geslagen.

Daarna werd hij naar een mensonwaardig centrum gebracht waar hij gedurende één week werd vastgehouden in een kamer die veel te klein was voor het aantal personen en waar hij nauwelijks iets te eten kreeg (1 kom rijst en twee stukken brood per dag)

Nadien bracht men hem over naar een gesloten centrum in Athene, waar hij anderhalve maand werd opgesloten. Nadat hij werd vrijgelaten, met het verzoek het land te verlaten, bleef hij nog 7 maanden op de dool in Griekenland. Men heeft hem geen mogelijkheid aangeboden om asiel aan te vragen, dat was de reden waarom hij uiteindelijk naar België vertrok.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldoende concreet aangetoond, en kan volledig gekaderd worden binnen de dramatische verslaggeving

Daarnaast verwijst mijn verzoeker nog naar twee arresten, waar de RvV van oordeel was dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden was, maar waar verzoekers in het gelijk werden gesteld door het EHRM

- zaak K. H. (bijgestaan als raadvrouw door mezelf): arrest RvV van 17 mei 2010 nr 43383, zaak RvV 53 821/II: De Rvv verwierp verzoekers vordering tot schorsing bij UDN, maar mijn verzoeker verkreeg een schorsing van het EHRM (zie bijlage) op 21 mei 2010

- zaak H. K. K. (bijgestaan als raadvrouw door mezelf) arrest RvV van 17 mei 2010 nr 43384, zaak RvV 53 822/II: De Rvv verwierp verzoekers vordering tot schorsing bij UDN, maar mijn verzoeker verkreeg een schorsing van het EHRM (zie bijlage) op 25 mei 2010

Concreter dan aangegeven wat verzoeker heeft meegemaakt is echter niet mogelijk gelet op de zeer korte termijn om een, verzoek tot schorsing bij UDN in te dienen."

2.2. Verzoeker geeft in wezen te kennen dat hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling bij een terugleiding naar Griekenland. Er moet worden opgemerkt dat Griekenland, lidstaat van de Europese Unie, een rechtsstaat is en partij is bij het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève) en dat het land tevens gebonden is door de Europese migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel moet derhalve verondersteld worden dat dit land zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: *"The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives."* (vrije vertaling: *'Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen'*)). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar Griekenland dient te begeven of kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Voormeld vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan verzoeker om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd is het aan de regering om bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (cf. EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

Ter ondersteuning van het aangevoerde nadeel beroept verzoeker zich op rapporten en rechtspraak. Om het door verzoeker aangevoerde nadeel te beoordelen moeten de voorzienbare gevolgen van de terugleiding van verzoeker worden onderzocht, rekening houdende met de algemene omstandigheden aldaar en de omstandigheden van de betrokkene.

Een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen met de asielprocedure, de opvangsituatie van asielzoekers en de detentie-omstandigheden in de staat waarnaar verzoeker mag worden teruggeleid, volstaat niet om het voorgehouden reëel risico -dat als moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangevoerd - aannemelijk te maken. De omstandigheid dat de door verzoeker aangehaalde verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend zijn, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Een verwijzing naar rechtspraak die geen betrekking heeft op verzoeker zelf laat evenmin toe het voorgehouden reëel risico vast te stellen. Verzoeker toont niet aan dat hij zich bevindt in dezelfde feitelijke omstandigheden zoals vermeld in het door hem aangehaald arrest van deze Raad. Het komt aan verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt in het geval van terugleiding naar Griekenland.

De Raad merkt in dit verband nog op dat uit het administratief dossier niet kan afgeleid worden dat verzoeker, toen hij op 12 maart 2010 gehoord werd door de Dienst Vreemdelingenzaken, te kennen gaf in Griekenland enig probleem ervaren te hebben. Toen hem gevraagd werd waarom hij precies in België een asielaanvraag wenste in te dienen stelde hij *“Omdat het weer in België mooi is en omdat België niet ver gelegen is”* en hij verklaarde naar België gereisd te zijn met behulp van een smokkelaar. Van een vreemdeling die stelt incorrect behandeld te zijn in een land of beweert te vrezen dat hij in dat land, bij een eventuele terugkeer, zal behandeld worden op een wijze die dusdanig is dat kan gesproken worden van een inbreuk op artikel 3 van het EVRM mag nochtans verwacht worden dat hij het bestuur hierover inlicht wanneer hem hiertoe de kans geboden wordt.

De omstandigheid dat verzoeker in het kader van huidig beroep voor het eerst melding maakt van een slechte behandeling in Griekenland in de periode 24 april 2009 – 9 maart 2010, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker meent nochtans dat dit volstaat om concreet aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel maar dit kan niet worden aangenomen nu blijkt dat verzoeker zelf hier nooit enige melding van heeft gemaakt bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Verzoeker blijft in gebreke om precieze feitelijke elementen aan te brengen die toelaten de concrete en persoonlijke risico's te beoordelen die in zijn hoofde voortvloeien uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hij toont evenmin de ernst en het moeilijk te herstellen karakter aan van het nadeel waarop hij zich beroept.

Verzoeker verwijst naar twee arresten van deze Raad waar de vordering tot schorsing verworpen werd maar waar wel een “interim measure” werd verkregen bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De Raad merkt op dat de omstandigheid dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Hof aan de Belgische overheid heeft meegedeeld dat in bepaalde zaken het niet wenselijk is om de verzoekende partij uit te wijzen naar Griekenland, niet automatisch meebrengt dat de uitwijzing een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden. Zoals uit deze door verzoeker bijgevoegde beslissingen blijkt, is dit een maatregel die genomen wordt in afwachting van de behandeling van het verzoekschrift door het Europees Hof. Verzoeker geeft zelf niet aan dat deze vraag tot schorsing van de uitwijzing verdergaande gevolgen zou hebben dan deze vermeld in deze beslissing.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, aangetoond werd.

3. Er is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

A. DE SMET